

nostri (qui gloriari sedulo ceperat nihil eorum amplius
 rerum se fugere) cathedram occupaveris. Cui rei quod
 Te Senatus Academicus, praeter alteram professionem, una
 nimi tantum voto destinaverit, gratulor. certe tibi, sed
 Academiae multo magis et nostris, sua quod bona norint
 Musicolis, neque satis propterea ambigo, quin et hic summa
 omnium de Te expectationis, abunde satisfactoris. Vale
 Vir Doctissime et me ama. In Castris ad Sylvanducis
 d. Julii 1676 XXIX

Viro incomparabili et
 amico summo D. Heinsio
 salutem plurimam dico.

Architectonis Italici, cuius dum hic esses, mentionem
 feceras, adeo memoria mihi non excidit, ut
 ipse per epistolam D. Nijes rogaverim indicare
 velit, quis inchoati operis successus fuerit. Tu si
 quid prior inaudieris, quasso de participem
 me facias.

Vander Burghio.

At Prosa Barlaei, cur eadem opera non remittis Mi
 Vander Burghio? ⁽¹⁰³⁾ ~~Charior~~ Charior illa mihi toto Poemate
 in quo vehementer miror non offenderet te, uno verbo
 lasciviam, nec decori satis Principi nostra nec caetero
 sermone serio flebilique adscriptam, deleo equidem tota
 pagina. Octo illa disticha, inter quae male eminet. Prælia
 nos . . . . ., nos soli bella geremus. Tu Dii boni! Reli
 qua tam Barlaeo digna iudico, quam indigna ista maxime.
 Tu vale, et Epistolam huic tabellario trade. Vrecht
 17. Jul. 1679.

Tuus
 Index Expurgatorius.

Barlaeo.

Si tempora haec consideras, et Reipublicas nescio quem
 statum mirari desines Mi Barlaeo, cur sequis ad amicos
 rescribam. Non aliam me graviores occupationes deti
 nueres. Tum Vander Dassi absentia distuli
 quod non illi nunc magis praestare libeat, us sis. Necessi
 quam mihi. Accessit infortunium ^{in me tibi dano}
 quod elegantissimam illam oratio- ^{pe} Princeps meus fiat.
 nem tuam, prosa scriptam, quam ^{oratiuncula}
 nolo

nolo agere peras chariorem esse mihi toto poemate, vix
accurate servans, inter chartas amidi. Crediti meo hanc
quoque una cum Carmine Vander-Burghio tradidisse.
At ille fidem ipsam testatur, nihil se praeter alterum
accepisse, ut jam quo de venerint caetera, non si morien-
dum sit, indicare valeam. Itaque si inter adversarios
haec servasti, omni me hercule puncto digna, et longe
versibus ad anteferenda, quae non pigeat iterum
ad me transmittere. curabo ut cum optimis quoque
communicentur, et laudem referas quam luculentissimis
meruisti. In Carmine quantumvis tuo eleganti et
erudito, sunt quae necum Vander-Burghius existimat
citras offensam aulae aegre admissam iri. Curam deo
volente amplius meo explicabo, nunc aliunde oppressio-
simo non vacat. Vale vir Doctissime, et hanc non
fucatae amicitiae libertatem boni consule. Rationem
aliquando reddam quam certo novi, a te non iri
improbatum. Ad Sylvam Ducis 26. Julii 1679.

Heinsio.

(105)
Non oblivisci te meo, Nobilissime Heinsi, neque ejus
quem erga te perpetui animi amoris et observantiae
affectum seruo, nulla recettius testari possi, quam
cum alijs imperitari ea me officia jubes, quae tibi a me
deberi statuis, nec falso nec immerito. Saxones tuos
quibus, cum maxime tua gratia vellem, nihil hic
opera prestare valeo, qua commendationis tuae
praetium agnoscant, eadem hodie verborum vanitate
excepi. Fietque id tantisper mi Heinsi, quousque
occasionem obtuleris, qua revera et sedulo praesentis
quam mereri avidissime vellem velim amicitiae
illius praemium, quo meo immerito hactenus is
prosecutum. Pollicitus his sum tamen fore, ut me
Ductore ad Illustrissimum Principem admittantur,
neque adhuc certus sum satis, tantillam rem, quam
brevis affectum sim daturus. Adeo nihil Imperator
nostro occupatus in his castris, ubi ad privata
Spar privato vix ulli vacat. Quodcumque a me relatum
sint